

Ja tenim local

Conten (Fuster, per exemple) que, quan Santiago Russinyol vingué per primera vegada a València, els amics autòctons que li feien de cicrones li ensenyaren el llit del Túria: «Això és el riu. Què li sembla?» I l'humorista contestà: «De moment ja veig que tenen el local». Idèntica constatació voldria fer aquest neòfit i eventual cronista parlamentari. De moment, les Corts Valencianes (si no riu, si font de legalitat) ja tenen local. El vast i venerable Palau de Benicarló ha estat l'edifici triat per a aixoplugar el rovell d'ou de tota la delicada estructura de la Generalitat valenciana.

L'enorme baluerna ha vist força adulterada l'arquitectura per una història no gens propícia. Del gòtic primigeni, només en queda l'esquelet i el record. Tots els ocupants posteriors han volgut deixar-hi signes inequívocs d'un mal gust de pedra picada. I ho han aconseguit, verament. Avui el Palau és una antologia sintètica de la coentor que ens ha fet famosos pertot arreu els valencians. Esperit sincer o servitud de vençuts? I no ha estat, ni de bon tros, la nova classe política la que s'ha sostret a la fascinació de

la província. La darrera reforma, el condicionament funcional com a seu del nostre legislatiu, pateix tots els vicis estètics del nou-ric sobtat. Traversar per davall d'un llindar tan històric i trobar-te enmig d'una estació de metro russa, magnífic devessall de marbre enlluernador, és una experiència inoblidable i digna de ser conatada als nêts.

Una primera barrera de control humana quasi multitudinària, però potser vulnerable, ens ix al pas. És dia de ple i entre el maremàgnum de diputats i invitats no és massa difícil esmunyir-se'n i observar. Tocant l'entrada s'ha instal·lat el centre de seguretat que fa del Palau, sobretot de nit, una fortalesa inexpugnable.

Aquest vertader cervell del bastiment ha estat dotat d'enginyers de vigilància electrònica d'una eficàcia contrastada, d'un sistema de radar capaç de detectar fins i tot una rata, sempre que siga de la grandària d'un conill.

Quan hem aconseguit refer-nos del natural atabalament, accedim, per una breu escala situada a la dreta, al bar. Què n'hem de dir, de lloc tan detonant? Recomanar-vos que no prengueu res si no voleu quedar escurats de butxaca.

Si l'escala per on ens enfilem és la de l'esquerra, anirem a parar, de colp i volta, dins de la Cambra legislativa.

Una càlida sorpresa tamisada de llum de peixera, un vagó de Talgo d'amplària discreta que acaba en un cadafal amb barricada incorporada: és la presidència. A banda i banda, els butacons, que no escons. Els del PSOE a la nostra dreta i els de la Coalició Popular i el PCE, a la nostra esquerra. Els del govern d'una tonalitat de xiclet de maduixa. Els dels diputats, de color de gos com fuig. Ben entès: hemicicle, no n'hi ha. Tot resulta acollidor i si fa no fa confortable. Ara bé, s'hi nota que els arquitectes han hagut de patir per encabir-hi tantes andròmines. Siguem sincers: el trànsit intern resulta angost. Afegiu-hi tota la pirotècnica postmoderna en forma d'artefactes: ordinadors, panells, càmeres de vídeo de circuit tancat, votacions electròniques amb targetes personals i intransferibles. Indomniables, també. Haureu llegit ja que la tècnica se'ls rebela, als nostres admirats parlamentaris. Era fatídic. Els valencians de més de 35 anys hem passat de l'haca i el carro a la cibernetica en un arrap. I, és clar, se'ns nota. Els nostres diputats no usen els avanços de la tècnica, s'hi barallen. Això potser explique que la sessió del debut d'aquest cronista fos bucòlica. Estaven esgotats.

De moment, ja tenim local. Que siga a fi de bé.

amics

I Premi Nacional Llibreries Infantils 79

Llibreria infantil i juvenil

jocs educatius

Emperador, 7. Tels. (96) 322 76 98 - 352 76 98. VALÈNCIA-2